

EL PLA DE BAGES

DIARI DE MANRESA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

CARRER D'ARBONÉS, 15, TELEFÓN, 272

Any XVIII -- -- Núm. 10903

Dimecres, 27 de juliol de 1921

SUSCRIPCIÓ

Número solt 10 cèntims. — Atrassat, 15 cèntims. — Pago a la bastreta. — Remittits, anuncis i reclams, a preus convencionals : : : : :

L' Aplec al Pi de les Tres Branques

Grandiosa afirmació de catalanitat sota l'arbre simbòlic. — Brillants parlaments d'En Ventura Gassol, Ferran Valls, Antoni Salvador, Ju Minoves i altres

Atentament invitats per les entitats catalanistes de Berga ens presentem diumenge passat a aquella ciutat per assistir a l'aplec del Pi de les Tres branques.

D'arribada poguem estrenyar la mà d'En Ferran Valls, diputat provincial pel districte i altres distingits amics nostres, passant seguidament a saludar a Don Ju Minoves, altre dels diputats que'ns honorà presentant-nos la seva distingida esposa i la seva respectable mare.

L'endemà de matinada empenquem l'excursió cap al Pi de les Tres branques on es celebrà una missa de campanya i es ballaren sardanes, sortint després d'esmorzar cap a les fonts de Castellar del Riu on els delegats de les diferents entitats de la comarca que assistiren a la festa foren obsequiats amb un esplèndid àpat. Acabat que fou empenquem el retorn cap al pla de Campllonch, on a l'ombra del pi milenari es pronunciaren discursos dels quals la manca d'espai sols ens permet donar-ne un breu extracte.

El primer que féu ús de la paraula fou el senyor Puig, advocat de Berga, qui començà agraint a la concurrència llur assistència al aplec.

Referint-se a l'arbre, diu que és mort, com també Catalunya semblava morta, quan apareixia mort el esperit de llur nacionalitat, més al ensemple que de pins com aquell en neixen d'altres, a Catalunya sembla renaixer llur esperit. Acaba oferint l'acte als diputats electes. (aplaudiments).

Seguidament en Salvador Perarnau recità la seva poesia inèdita «El Pi de les tres branques, que fou coronada amb aplaudiments.

Oferia la paraula a En Ferreras (F) delegat de la Joventut Nacionalista de Manresa, dirigeix un fèrmit cant a la dona catalana, encarnació de la raça, i saluda en nom dels seus companys de Manresa, als assistents a l'acte. Fa història del moviment nacionalista i aludeix al esclat de patriotisme que sentiren els catalans quan semblava que anava a resoldre's el plet de l'autonomia. En un brillant paragraf en el que fa afirmacions de ferm catalanisme, que foren rebudes amb sorollosos aplaudiments, diu que no obstant, la situació que han creat a nostra terra les lluites, dites socials, Catalunya manté ferm l'esperit de la seva nacionalitat, i és equivocació creure que aquest sentiment domina tan sols en una minoria irreflexible.

Estableix un para-let entre la situació de Catalunya i la d'Irlanda afirmant que aquesta assolirà l'independència perquè la sent, i els irlandesos donen llur sang pel triomf de la causa.

Parla de la gran guerra i dels voluntaris catalans que donaren la vida per la llibertat dels pobles i acaba dient que les Joventuts Nacionalistes tenen el deure d'extendre per tot Catalunya l'ideal nacionalista, que no deu deixar-se ofegar per mi-

grades concessions autonomistes que no poden satisfer l'ànsia de llibertat que sent nostre poble. En acabar fou llargament aplaudit.

A continuació el senyor Óbiols de la Joventut Nacionalista de Berga llegeix en tò altament patriòtic la poesia «El Pi de Campllonch».

Després fa ús de la paraula l'eximí poeta En Ventura Gassol qui comença felicitant als organitzadors per haver escollit un lloc com aquell per celebrar-hi la festa de la victòria. Això vol dir —afegeix— que per damunt d'aquesta organització política viviu en aquella Catalunya eterna de l'esperit. Parla de la llibertat que sembla que hagi de tenir una pàtria que tingui aquell cel i aquelles muntanyes i aquell arbre sagrat i amb tot no ho és encare. Espiritualment ens podem sentir i ens sentim lliures, però externament no en som que aquelles muntanyes i aquell arbre sagrat han de rebre tributs, com n'ha de rebre tota la terra catalana. Assenyala a les Joventuts el camí per assolir aquesta llibertat. Referint-se al Pi de les tres branques, parla del seu simbolisme en el sentit de religió i de pàtria, i dirigint-se al Pi, li diu que si ell no ha vist la reparació dels oprobis fets a la pàtria, ja ho veurà el seu hereu, l'altre Pi de tres branques que ha nascut més enllà de la muntanya.

Glossant la celebració de la missa de campanya sota l'arbre sagrat, diu que Déu és en nosaltres i en la nostra causa.

Referint-se a la mort del pi, diu que si ara és mort i sense saba, també en foren un temps els nostres avantpassats en el sentit de catalanitat i avui nosaltres ens sentim ja novament florir la sang en les nostres venes, com el nou pi petit torna a sentir la nova sava com munta per la seva soca.

Demana al senyor Sansalvador que, aixís com en altre temps el Pi de les tres branques fou cedit a la Unió Catalanista, ara cedeixi el petit a la Mancomunitat de Catalunya, i que llavors la Federació de Joventuts del districte demani a la Mancomunitat que'n faci la consagració solemne, invitant a aquest acte a totes les Joventuts de Catalunya. Aquell dia dançant al vol del Pi petit li cantaran amb En Maragall: Pluja, sol, devalla—els xics es fan grans—amunt jovenalla. El dia del nostre alliberament diu que fent una sardana al vol del Pi major mort florirà de bell nou a semblança d'aquells bastons secs que Déu féia florir a les mans dels vells patriarques en senyal de la seva virtut. I que si no, en faran una foguera dalt del cim de l'Estela, i el que ara són tres soques mortes seran tres columnes de foc vives que abrindaran al cel de la pàtria. (Una ovació indiscrepible coronà el parlament del senyor Gassol).

En Sansalvador comença fent un cant ple d'optimisme a la sort de Catalunya. Parlant del Pi mort diu,

que els símbols viuen mentre és necessiten i que aquell ha mort és que Catalunya ja no el necessita, vivint com viu vida pròpia. La Catalunya que sommiem no hem d'esperar que ens la donguin la llibertat com una gràcia, sino que deu obtenir-se per nostre propi esforç. Mossen Cinto va consagrar aquest Pi; en una de llurs poesies diu que si la sevaombra Jaume el Conqueridor tingué la visió d'una Catalunya gran i potent. Acaba dient que el símbol és mort més hem retrobat la pàtria que es la realitat. (Forts aplaudiments).

En Ferran Valls, qui és saludat amb una salva d'aplaudiments, comença el seu parlament agraint la confiança que el districte de Berga va donar als que integraven la candidatura nacionalista. L'aplec no es la celebració d'una epissòdica victòria electoral, sino una festa simbòlica en les tres branques del pi són símbols de la Fé, Esperança i Caritat que es amor, fé en Déu i en la justícia de la nostra causa. Esperança en el pèrvindre venturós a nostra pàtria, confiança en el triomf final de la causa de Catalunya.

La alta branca, l'amor a la pàtria, a tots els homes de bona voluntat, al progrés, a la civilització. Si, ideal de Catalunya no és d'odi sino d'amor; sols sentim odi contra la tirania i per tant contra la opressió centralitzadora que és una injúria al nostre dret, car la personalitat de Catalunya és de dret natural.

Cal treballar per a la reconstrucció interna de Catalunya. La Mancomunitat representa l'iniciació del proper estat català. Nosaltres dintre la Mancomunitat treballarem amb fé i amor per Catalunya.

(Perllongats aplaudiments). En Ju Minoves, diu que aquesta festa no es dedicada als candidats sino a l'esperit de catalanitat que tenia la candidatura victoriosa.

Dona les gràcies a la Joventut Nacionalista de Manresa, per haver aportat el seu concurs a l'acte i a totes les entitats de fora que hi han estat representades. Remercia a tots els assistents desitjant que en data no llunyana tingui lloc una festa semblant.

Acaba proposant que totes les entitats que havien d'estar representades i no ho han pogut ser-ho, se'ls envii una salutació. (Aplaudiments).

Un cop acabats els parlaments se senten vibrants les primeres paraules del nostre himne nacional que es cantat religiosament per tots els presents. No apaibagats encara els crits d'entusiasme de la jovenalla, la colba comença deixar sentir les primeres notes d'una sardana que fou puntejada a l'entorn del Pi petit, quedant per les nostres Joventuts, consagrat com a Hereu de les patries llibertats.

Després d'acabades les ballades, els concurrents a l'Aplec empenqueren la devallada cap a la capital del Bergadà, precedits de la senyera nacional que durant tot el dia va onejar formosa al peu de l'arbre de la nostra llibertat.

En resum, va resultar una festa esplèndida plena del sant esperit de catalanitat.

Nosaltres fem vots perquè la proposició d'En Gassol a les Joventuts sigui un fet i poguem acompanyar ben prompte al President de Catalunya a fer recepció de l'Hereu de l'Arbre Sagrat.

Idil·li de color de viola

LA NOIA QUE SOMRIU

Tenia la faç groga com lliri malaltic però dolça i reverdida, d'un aire de somrius. El cabell d'or li quedà desfet pel coixí blanc. Als llavis hi servava un lleu perfil de sang. Els ulls li llampagaven d'un clapi de serenó però dins l'esguard hi havia una ombra de tristó.

La cambra era ben blanca i oberta a sol ponent. La llum del Sant diumenge hi entrava resplendent. Un gran scmrís de posta desfet en polcs d'or besava la malalta al llit com a unia flor. La cambra relloria d'una bellesa fúmil. La noia era malalta, la tarda era gentil.

La noia era mala'ta. La tarda resplendent. La cambra tota franca s'obria a sol ponent. Sota el cel de la posta passaven vols d'auells, pels marges s'adormien les roses i els clavells. Un repiqueig alegre volava camps enllà. Les serres s'embellien d'un tò viola clar. I la pobre malalta amb aitrè anyoradis alçava els ulls enlaire llençant un dolç somrius.

—Adeu temps de les roses o Maig esplendorós! Adeu Mes de Maria. Adeu mes de les flors!

La cambra s'aclaria de l'or del sol ponent. El cor de la malalta, del goig d'un pensament. Era el passat dolcíssim, era record gentil del temps que ella guarnia joiosa el camaril d'aquella Santa Verge tan dolça i somrient. Tan bruna entre les roses que hi dúia alegrement llavors que era una nena sens altres il·lusions que fer el Mes de Maria, cantant belles cançons.

—Adeu temps de delícia, com has fugit volant. Adeu records dolcíssims, anhels florits d'infant.

La cambra s'aclaria, de l'olor del sol ponent. El cor de la malalta, del goig d'un pensament. Sota el cel de la posta, passaven vols d'auells. Pels marges s'adormien les roses i els clavells. Un repiqueig alegre volava camps enllà. Les serres s'embellien d'un tò viola clar. I la pobre malalta, amb amb aire enyoradic alçava els ulls enlaire, llençant un dolç somrius.

Felip Graugés Camprador.

(Poesia premiada amb la Flor Natural, en els Jocs Florals de la Joventut Carlista de Manresana).

Joan Tarrats Comaposada

Constructor de tota classe d'obres

Casa fundada l'any 1880

Ciment armat en totes ses aplicacions

Plànols i presupostos

Doks, 5. Telèfon, 299. — MANRESA

AUTOMÒVILS

Transports Galtanegra S.A

Des de el dia Ter. de juliol, queda establert un nou servici d'autos entre Manresa, Artés Moyà, Tona i Vich.

Sortides Manresa | Arribades Vich

Auto n.º 1 5'30 mat. 8 mat.
Auto n.º 2 4' tarda 6'30 tarda

Sortides Vich | Arribada Manresa

Auto n.º 25'30 m. 8 mat
Auto n.º 1 4' tda. 6'30 tarda.

L'auto n.º 1, passarà per Artés, els dimecres, dissabtes i diumenges, i el n.º 2, tots els dies.

DESPATX DE BITLLETS

Manresa: Muralla 26 :: Telefon 571.
Vich: Fonda Fónoll.

SECCIÓ RELIGIOSA

Sants de demà

Sants Nazari, Cels i Victor, martres, i Peregrí, prevere.

Cort de Maria de demà

A Ntra. Sra. de la Divina Proviència a Sant Miquel.

Quaranta Hores de demà

Iglésia del Carme.

Hores d'exposició

Al dematí, de les sis a dos quarts de nou, i a la tarda, de les cinc a les vuit.

FATTIS

POSTRE ECONÓMIC que s'ha posat a la venda en la Pasteleria «La Confianza», al preu de 1'30 pessetes els 400 grams.

Pintura decorativa MESTRES. BORDA, 9